

Bart Renaer & Ana-Magdalena Zainea

AndersSamen
De geboorte van een gezin

Titel: Anderssamen. De geboorte van een gezin
Auteurs: Bart Renaer & Ana-Magdalena Zainea
Correctie: Hetty van Elferen
Omslagontwerp: Ana-Magdalena Zainea
Omslagillustratie: Ana-Magdalena Zainea

ISBN 978-90-8570-944-2

© 2012 AndersSamen

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere
wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteurs.

*Voor hen die zullen komen ...
mogen zij durven leven
zoals wij nu durven dromen.*

Inhoud

Bart

Hoofdstuk 1	De heuvels van Malmédy	7
Hoofdstuk 2	Het hoger morfisch veld.....	17
Hoofdstuk 3	Een ander soort wetenschap	25
Hoofdstuk 4	Ziekte als kans	39
Hoofdstuk 5	Als je moe bent, moet je slapen	61
Hoofdstuk 6	Een leer-en-woonbos	79
Hoofdstuk 7	Grenzen vervagen.....	89

Ana

Hoofdstuk 8	Een nieuw leven	93
Hoofdstuk 9	Moederschap.....	101
Hoofdstuk 10	Mijn weg.....	105
Hoofdstuk 11	Ontwaken	111
Hoofdstuk 12	Op mijzelf	121

Bart

Hoofdstuk 13	Een extrapapa	125
Hoofdstuk 14	Seksualiteit en mannelijkheid.....	137
Hoofdstuk 15	Complementariteit van man en vrouw	149
Hoofdstuk 16	Een gezinsveld.....	161

Ana

Hoofdstuk 17	In verbinding	183

Bart en Ana

Hoofdstuk 18	Anders leven.....	189

Bibliografie

Bart

Hoofdstuk 1

De heuvels van Malmédy

Begin augustus 2010 verbleven mijn partner en ik in Malmédy, een pareltje in Duitstalig België. Een stadje met een zekere rust, gelegen in een vallei, omringd door prachtige bergflanken gekenmerkt door grote hoogteverschillen. Flanken ook vol met bomen, bossen eigenlijk ... Het soort flanken waar ik gek op ben, waar ik instinctief enthousiast van word.

Na een aantal dagen van acclimatisering besloten we kennis te maken met die bergflanken.

We vingten onze wandeling aan tussen bomen, maakten contact met de rivier de Warche, en kwamen zo aan bij een plaats waar ik een bordje zag staan, 'frères Nelles', neergeprikt op een immense natuursteen.

Na dit bordje stapten we langs een immense steengroeve waar je kon zien dat de broers deden in natuursteen. Enorme stapels uitgehouwen steen, grote machines en dan flanken waar je kon zien waar ze met het houwen waren gestopt. Geen honderd meter, maar naar mijn gevoel honderden meters lang. Een enorme flank die met de grond gelijk was gemaakt.

In mijn eerste reactie keek ik bewonderend naar de mooie prachtige grote stenen die overal verspreid lagen, maar dat gevoel keerde snel. Ik voelde rauwheid, een metalen smaak in de mond ...

Het was een beetje alsof ik het landschap voelde huilen en de smaak van dood in de mond kreeg.

Het was heel bijzonder ... ik voelde me een beetje versmelten met dat stukje natuur dat ontegensprekelijk heel erg geleden moest hebben.

Mijn geest pruttelde evenwel nog wat tegen. Wat was er mis met het ontginnen van natuursteen? Was het niet één van de meest natuurlijke grondstoffen waar we op onze moeder Aarde konden mee werken?

We stapten verder en zagen hoe die prachtige flanken er vóór de broertjes Nelles moeten hebben uitgezien: stoere flanken met prachtige bomen, met ertussen een kleine vallei waarin een rivier stroomde.

En toen ging ook mijn geest overstag.

Waarom moesten die prachtige bomen en die enorme flanken geliquideerd worden?

Was er geen andere manier om huizen of andere zaken te construeren dan telkens de natuur onherstelbaar tot de dood te veroordelen? Ik deelde het met mijn partner. Het liet me die dag niet meer los. En ook de dagen erna niet.

De volgende dagen deed deze ervaring me ook denken aan een ervaring die Josphe Jaworski beschrijft in het boek *Presence*. Hij beschrijft in een hoofdstuk van dat boek een wildernisretraite die hij deed in Baja California, Mexico. Hij beschrijft hoe ze een week lang in groep werden voorbereid om elk alleen een retraite te gaan doen in een stukje wildernis. Hij krijgt een plekje aan een kuststreek, waar hij een aantal dagen alleen doorbrengt in meditatie. De laatste dag wordt van hen gevraagd om een plekje te kiezen, daar een cirkel af te bakenen, en daar gedurende 24 uur, zonder slapen, staande te mediteren. Na die 24 uur gebeurt er dit:

Ik liep door naar het einde van de rotswand en ging eens zitten om het allemaal goed in me op te nemen. Ik zei een gebed en dankte God en de Natuur voor de gelegenheid om daar op dat moment te mogen zijn. Terwijl ik zo zat te mediteren, zag ik twee grote walvissen tegelijkertijd water spuiten. Die twee walvissen boden mij toen de meest fantastische voorstelling. Ik telde dat ze wel zeventien keer uit het water oprezen, waarbij hun lichamen volledig uit het water kwamen, net als bruinvissen, waarna ze met kop en al weer onderdoken. Het was ongelooflijk mooi. Mijn hart klopte in mijn keel terwijl ik daar in verbijstering zat te kijken. Toen was het even overal stil. Plotseling, vanuit het diepst van de oceaan, net als twee raketten die in de lucht geschoten worden, schoten de twee walvissen weer omhoog uit het water, even

bleven ze zo hangen. Toen gleden ze weer terug het water in zonder zelfs een rimpeltje achter te laten. Dit deden ze drie keer. Toen het afgelopen was, knielde ik daar op de grond en snikte: 'O, God, wat moet dat dan als wij die walvissen geweld aandoen? Wat zou er dan gebeuren, o God, wat als we de kustlijn beschadigen? Wat zou er dan gebeuren? Toen... vlak voor mijn neus, op ongeveer honderd meter van de kust, spoot een eenzame walvis vier keer water. Stille. Een minuutje later rolde een walvis links van mij vier keer in het water om. En daarna gebeurde er niets meer. Ik lag daar een hele tijd voorovergebogen. Het voelde alsof ik bloedde uit open wonden. Het leek net alsof mijn hart zich volledig had geopend en één was geworden met de walvisharten. Wij waren niet meer afzonderlijke wezens. Voor mij duurde deze staat van intens medeleven een hele poos; ik voelde mij op heilige grond, alsof ik een grote kathedraal was. Op dat moment wist ik dat ik nooit meer dezelfde persoon zou zijn.

Na de ervaring met de steengroeve liepen we tijdens die wandeling in Malmédy verder in de vallei langs de rivier de Warche, aten er naast het water, tot het wandelpad ons op een bepaald moment op de flanken bracht, tussen de bomen, op kleine wandelpaadjes.

Het was er prachtig.

Mijn partner en ik deelden er ons gevoel van 'geraakt worden' door de natuur, 'genomen worden' door de pracht. En terwijl we die flanken waren op gegaan, en ons letterlijk begaven temidden van bomen, voelde ik een rust over me neerdalen. Het voelde of de bomen een dekentje van rustgevendende energie over me heen legden, een soort bescherming, waardoor mijn lichaam rust kon vinden, waardoor mijn geest in balans kwam. Voor mij was dit een niet mis te verstane boodschap van de natuur: 'Lieve mensen, jullie thuis is tussen de bomen'. Het voelde voor mij ook helemaal als thuiskomen. Het klopte voor mij vanuit een intuïtief weten.

Al maanden was ik bezig met een project waarin ik mij wilde verdiepen in de vraag hoe (voor mij niet langer of, maar hoe) we in contact konden komen met een hoger bewustzijn dan

ons menselijke. En hoe we met dat hogere bewustzijn konden samenwerken. Mijn invalshoek was de vraag of bedrijven, organisaties of groepen een dergelijk hoger bewustzijn hadden, waarmee wij als mensen in contact konden komen om daarna met dat 'hoger energieveld' samen te werken (of te co-creëren). Al een tijdje had ik intuïtief het gevoel dat op een bepaald moment het contact met de natuur als antwoord op deze vraag zou opduiken, samen met het concept van eco-dorpen. En dat deze samenwerking met de natuur via eco-dorpen een heel radicale verandering zou kunnen betekenen voor onze economie en het leven van mensen op onze Aarde.

Op een bepaald moment zaten mijn partner en ik even neer, toen zij me wees op drie valken die boven ons hoofd rondcirkelden, met hun typische geschreeuw dat ik al uit films kende, en hun zwevende manier van vliegen zonder dat hun vleugels ook maar de minste beweging maken.

Indrukwekkend!!

Het maakte een diepe indruk op me. Minutenlang bleven ze zo cirkelen boven ons hoofd.

Ik voelde een heel diepe verbondenheid met deze drie roofvogels.

Ook al waren ze op een verre afstand van me verwijderd, en kon ik ze niet in detail zien, ik voelde dat ik verbonden was met deze dieren. En ik vermoed dat zij hetzelfde voelden ten opzichte van ons. Wij waren plots heel intens één met de bomen, de flanken van de berg, die drie valken ... ik voelde geen afstand meer. Het was of die drie valken in staat waren om dat gevoel van verbondenheid tussen ons mensen, de bomen en de bergflanken te verdiepen ... het was AF.

Toen mijn partner en ik een week later voorbij de dierentuin reden van Rotterdam, voelden we allebei dat we die prachtige dieren in hun kooien groot onrecht aandeden.

Toen we het laatste stuk van onze wandeling aanvatten, was de magie nog niet voorbij.

Mijn partner en ik praten sowieso veel, en ook tijdens die wandeling was dat niet anders geweest. Op een bepaald moment liepen we door een stuk bos en werden we allebei heel stil, het was net alsof we onze adem inhielden om de magie die er was niet te storen. Het bijzondere was dat we het allebei voelden, in die mate dat er geen woorden nodig waren om elkaar te begrijpen. We voelden allebei aan dat hier enkel stilte op zijn plaats was, zonder dat we daarover met woorden met elkaar hadden gecommuniceerd. Meer nog, ook een uitwisseling via onze ogen was er niet geweest. En pas toen we uit het bos waren, namen we de ruimte om hierover onze ervaringen te delen.

Daarna kwamen we in een stukje bos dat er bijlag als een amfitheater, met een prachtig zicht, vol met bomen en een zon die doorheen de bladeren in het bos scheen.

We hielden er halt, en begonnen er met elkaar te praten.

We hadden het in die dagen heel moeilijk om met elkaar te praten.

Telkens als het ging over de manier waarop we als gezin wilden fungeren, laaide het vuur op en eindigden we steevast met ruzie, of zoals we dat toen ook lachend noemden: “Wat is het toch makkelijk voor ons om onze meningsverschillen te uiten”.

Maar nu was het anders.

We hielden het op een of andere manier bij het met elkaar delen van onze frustraties van de voorbije weken en maanden en slaagden erin elkaar een inzicht te geven in hoe we die periode hadden beleefd, hoe we de dingen toen hadden gezien, en waarom we gereageerd hadden zoals we gereageerd hadden. En we bleven maar praten op die manier ... Geen enkel moment was er die verbeterheid zoals we die zo goed kenden. Er waren enkel mooie gevoelens die bij ons naar boven kwamen, ook al was dat verdriet.

En terwijl we zo praatten, voelden we ook dat dit voor ons bijzonder was, dat we voor het eerst in deze discussie gewoon

naast elkaar konden zitten en met mededogen kijken naar al ons niet-weten en naast elkaar leven van de voorbije periode. Op het einde van dit gesprek benoemden we dit naar elkaar en hoorden ook bij de ander dat dit gesprek bijzonder was geweest. Mijn partner gaf aan dat dit gesprek voor onze relatie heel wezenlijk was geweest, en er toe bijdroeg dat er geen onaffe dingen of misverstanden hun eigen leven zouden gaan leiden, en zouden uitmonden in een kluwen van emoties.

Mijn partner en ik hadden dat voorbije jaar met haar kinderen geleefd in Rotterdam.

Af en toe, wanneer de kinderen bij hun biologische vader waren, waren we met z'n tweeën naar de kust getrokken, naar het natuureservaat 'Meijendel', vlakbij het strand van Scheveningen. Het soort wilde natuur waar we in België met onze volgebouwde kuststroken enkel stilletjes kunnen van dromen.

En het was ook daar in die vrije natuur dat we, in de echtscheidingsperiode van mijn partner, een gesprek hadden gehad waarbij we allebei hadden ervaren dat er magie mee gemoeid was geweest, alsof er een bewustzijn aan te pas was gekomen die niet het onze was. We waren in die periode in een moeilijke onderhandeling met de vroegere echtgenoot van mijn partner, en over de omgangsvorm met de kinderen werden toen dergelijke standpunten ingenomen dat ik alleen al intellectueel gezien geen uitweg meer zag.

Toen we op het strand dat onderwerp terug oprakelden, hadden we op vijf minuten een afgewerkt voorstel, waarin de voorwaarden van de verschillende partijen op een heel mooie manier verbonden waren. Het was toen of er een derde - veel intelligentere - partij bij ons was komen zitten die onze ideeën op een magische manier had weten te verbinden.

Nu, in een bos op de bergflanken van Malmédy, had ik datzelfde gevoel.

Ons gesprek in dat natuurlijke amfitheater van Malmédy had een wending gekregen waar we zelf geen hand in hadden gehad. Het was terug of een derde - veel intelligentere - partij

zich bij ons had geschaard, en nu de toon en de manier van praten had gestuurd.
Helemaal onder de indruk bereikten we ons vakantiehuisje.
Mij brengt het bij het volgende:

De natuur zorgt er voor dat we terug onze rol in de kosmos kunnen gaan opnemen.

En dan heb ik het over onze rol als mensen, die naar boven toe niet los te koppelen is van de kosmos, en naar onderen toe niet met de Aarde. Verbonden met onze 'Vader die in de hemelen zijn', en onze Moeder Aarde.

En dan heb ik het over de mens die zich niet langer opstelt als zijnde het centrum van de kosmos of de rentmeester van de Aarde, maar die een onderdeel vormt van een levend geheel, en daarin zijn rol gaat spelen.

Rupert Sheldrake schrijft in zijn boek *De wedergeboorte van de natuur* daarover:

Eindelijk is de oude droom van het progressief humanisme gaan vervagen. Er zijn nog steeds mensen die dromen van de onderwerping van de biosfeer, de menselijke beheersing van de biologische evolutie door genetische manipulatie en dergelijke. Maar overal om ons heen en in onszelf zien we dat de instelling verandert: er vindt een verschuiving plaats van humanisme naar animisme, van een visie waarin uitsluitend de mens centraal staat naar een visie waarin de wereld een levend geheel is. We zijn niet op een of andere manier superieur aan Gaia, we leven in haar en zijn van haar afhankelijk.

Hij vervolgt met een Pamflet van de Britse Groene Partij van 1989:

Meer dan de Aarde hebben we niet – een wereld van oneindige hulpbronnen. We zijn om te kunnen overleven van de planeet en van die hulpbronnen afhankelijk. We maken deel uit van het broze netwerk van het Leven. Als onze planeet sterft, sterven wij (...).

We kunnen niet blijven leven zoals we nu doen. We moeten veranderen of de ondergang aanvaarden.

Daartoe hebben we het soort natuur nodig waarover ik het hierboven had. Een vrije, wilde natuur die we niet naar onze eisen vormen, maar die we de ruimte geven om er te zijn zoals ze er zelf wil zijn. Ontegensprekelijk een natuur waarin bomen, of beter bossen, een centrale rol zullen spelen. Een natuur die er niet is ten dienste van ons, maar waarmee we samen één levend geheel vormen.

Daartoe hebben we op dit moment criteria nodig om onze relatie met de natuur terug te gaan definiëren. Een eerste criterium dat diezelfde natuur mij tijdens die vakantie in Malmédy zelf naar voren schoof, toen ik de pijn voelde van het landschap dat door steenhouwers gemutileerd werd, is:

Het zo veel mogelijk minimaliseren van onherstelbare schade aan de natuur.

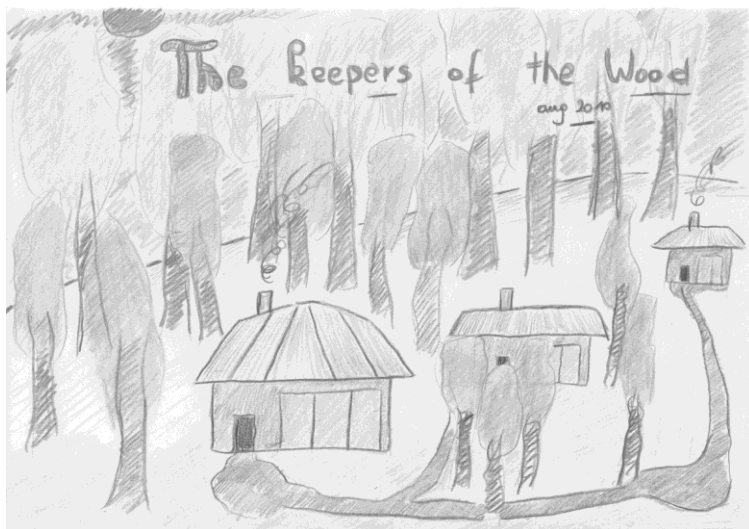
Een tweede criterium dat de natuur mij die week aanreikte, heeft te maken met het tweede deel van de wandeltocht, waarin diezelfde natuur mij liet voelen dat wij als mensen een heel specifiek contact nodig hebben met de natuur om in balans te geraken, en een hoger bewustzijn in onze levens toe te laten:

Het maximaal optimaliseren van onze energetische band met de natuur.

Een mooie start om dit criterium realiteitszin te geven, zou zijn om met deze twee criteria als maatstaf een concreet dorp vorm te geven. Startend bij de plek waar zo'n dorp kan ingeplant worden, over de componenten van de huizen tot het materiaal waarmee de huizen gebouwd worden.

Natuurlijk stopt het niet bij het anders gaan bouwen van huizen en dorpen, maar het is geen slechte start.

Het beeld en de woorden die daarbij bij me opkomen, zijn de volgende:

Wij, mensen, die tussen de bomen gaan leven van een bestaand bos die zijn eigen energie heeft. Op een manier dat we versmelten met dat bos, of met andere woorden, op een super-opvallende manier.

De woorden die bij me opkomen zijn 'de hoeders van het woud': wij mensen, die de speciale taak op ons nemen om te zorgen voor dit bos. Een dienende rol.

Als ik met deze ogen naar onze huidige samenleving kijk, is er geen tijd te verliezen.